

като ще мя наиде такавъ грознѣ.“ Овчарката, като ся поусмихна, ѝ рече:

„Пощо Богъ милостивъ дозволи да паднете, не-сжмѣнно туй ще ѣ за ваше добро, защото знаете, че той вы обыча и че знае по-добрь отъ васъ туй, що ви ѣ за добро.“ Зора припозна грѣшкѣтъ си, защото и туй бѣше едно отъ мърмораніето ѝ противъ проводѣніето, и си рече въ себе: „Ако принцѣтъ Благой не бы рачилъ вече да мя земе, защото не съмъ вече хубава, вѣроятно, че съмъ щела была да бѣдѣ зло-честа съ него.“ Овчарката ѝ сетѣ изми лицето и ѝ извади нѣколко търнове, които ѝ ся бѣхѣ заболи въ него. На другия день заранѣта, Зора ся страхуваше, защото ѝ бѣше страшно отебло лицето и ѝ бѣхѣ подбухнали очитѣ. Около двата часа заранѣта, чухѣ че ся сирѣ една каруца прѣдѣ вратѣтъ: но, вмѣсто Благоя, тѣ видѣхѣ да излѣзва царъ Лѣжко: единъ отъ дворянитѣ, който бѣше на ловъ съ принца, бѣше казалъ на царя, че братъ му бѣше срѣщналъ най-хубавѣтъ дѣвойкѣ на свѣта, и че искаше да ѝ земе. „Вый сте много дързновенни были като искате да ся ожените безъ мое дозволеніе, рече Лѣжко, на брата си; за да вы накажѣ, щѣ земѣ азъ тази дѣвойкѣ, ако бѣде тѣй хубава както ѝ казвать.“

Лѣжко, като влѣзи при овчаркѣтъ, попыта ѝ кадѣ ѣ дѣщерѣ ѝ.

„Ето ѣ, отговори овчарката като показа Зорѣ.

— Що! туй ли тамъ странило? рече царѣтъ; а немате ли другѣ нѣкоѣ дѣщерѣ, на конѣто ѣ братъ ми далъ прѣстена си?

— Ето го на прѣста ми,“ рече Зора.

На тази думѣ царѣтъ крѣхна, та ся засмѣ, и рече: